

S. K. no 46: 19.11.1955.

## Konsulin kyydillä



Pääkonsuli Kaarlo Brusin

**I**hana kaupunki tämä Pariisi, eikö totta?

— Kyllä, myöntää Kaarlo Brusin, joka on Suomen pääkonsuli Ranskassa ja aina valmis auttamaan maanmiehiään.

— Kertokaahan, pääkonsuli, onko täällä paljon suomalaisia matkailijoita ja saattavatko he usein vaikeuksiin konsulaatin virkailijat?

— Suomalaiset ovat yleensä tiedonhaluisia ja matkustelevat paljon. Sitten meissä on vielä muuan erikoinen piirre: saatuumme ryypyn meidät valtaa tunne, että antaa mennä vain, kyllä tästä jotekin selvittää kotiin, jollei muuten niin konsulin kyydillä.

— Aivan, onhan meitä monta lajia

ja muutamat joutuvat joskus kai turvautumaan tähän niin kutsuttuun konsulin kyytiin, vaikka minun mielestäni siihen sisältyy jotakin noloa. Eikö se ole jotakin sellaista, että vietään vähän kuin väkisin pois maasta, jos rahat sattuvat loppumaan?

Pääkonsuli Brusin katsoo minua hämmästyneenä ja kysyy hieman närkästyneenä:

— Onko teilläkin vielä sellainen harhakäsitys, että on olemassa jonkinlainen vararahasto, jonka avulla maanmiehiämme kyyditään kotiin?

— On. Eikö sitä sitten ole?

— Ei, eikä koskaan ole ollutkaan ja onkin aika puhua tästä asiasta, sillä usein tämä väärinkäsitys on johtanut suomalaiset vaikeaan asemaan... Konsulaattiin saattaa tulla matkustaja joka aivan yksinkertaisesti ilmoittaa, että täytyy nyt tyytyä konsulin kyytiin, kun rahat ovat loppuneet, matkatavarat ja passi ovat hotellissa panttina... ne pitäisi lunastaa sieltä, kyllä minä sitten maksan kaiken takaisin, kun tulen kotiin. Joudumme konsulaatissa selostamaan näille harhahuulossa eläville, että ei ole mitään rahastoa, jonka avulla heitä voitaisiin kyyditä kotiin, ei Suomen valtio ole konsulaattiin järjestänyt vararahastoa, josta vipataan matkailijoille.

»Eikö konsuli voisi sitten omista varoistaan järjestää minulle näitä rahoja? Maksan varmasti takaisin», sanovat he, joita saattaa joskus olla useampia päivittäin... Eivät he aivan pientä summaa pyydä, on kysymys usein kymmenistä tuhansista frangeista, joskus tällaisilla matkustajilla saattaa olla hyvinkin suuret vaatimukset. Tässä jokunen päivä sitten tuli konsulaattiin nuori mies, joka halusi lainata sen verran varoja, että pääsisi turistiluokassa kotiin, lisäksi olisi pitänyt lunastaa hänen matkatavaransa ja passinsa, jotka olivat panttina, ja olisi hän halunnut vielä tuliaisien ostoa varten muutaman tuhannen. Kuultuaan, että konsulaatista hänelle ei heru penniäkään, sanoi hän, että on se aika noloa, kun täytyy alkaa kerjätä kotoa rahaa, vaikka täällä on konsulaatti, olisin minä luullut, että asiat voidaan järjestää täältä käsin.

Matkailijat eivät nähtävästi ole selvillä, että konsuli on 'kunniakonsuli', jolle valtio ei suorita henkilökohtaista palkkaa.

Väärinkäsitys, että valtio lainaisi jollekin yksityiselle matkailijalle konsulaatin välityksellä, on kerta kaikkiaan kitkettävä pois suomalaisten mielestä, sanoo pääkonsuli Brusin.

Olisi myös hyvä, jos suomalaiset alkaisivat vähitellen ymmärtää, että konsulaatti ei ole mikään panttilaina-

konttori, sillä usein tapahtuu, että konsulaattiin tullaan tarjoamaan pantiksi mitä milloinkin. Konsulaatissa ei ole rahastoa, joka myöntää panttia vastaan varoja. On suorastaan mahdotonta hoidella ulkomailta vieraiden ihmisten omaisuutta. On tapahtunut, että tarjotaan kelloja, sormuksia, vaatteita, turkkisia, valokuvauskoneita.

— Minkä neuvon te, pääkonsuli, antaisitte suomalaisille matkailijoille, jotta välttyttäisiin tällaisista jatkuvista ikävyyksistä?

Pääkonsuli Brusin huokaisee ja sanoo, että matkalle lähdetessä olisi ostettava edestakainen matkalippu tai järjestettävä rahat takaisin paluuta varten johonkin pankkiin, josta ne eivät katoa eikä niitä voida varastaa.

— Tämä neuvo siksi, että olen nähnyt tapauksia, jolloin matkailuintoiset suomalaiset ovat joutuneet hyvinkin kohtalokkaihin vaikeuksiin. Henkilö, joka on joutunut tilapäiseen häntään vieraalla maalla, turvautuu konsulinvirastoon anoen vapaata kyytiä kotimaahan. Lähetämme tällaisissa tapauksissa anomuksen ulkoministeriöön varojen myöntämistä varten, mutta ennen kuin asia on kotimaassa saatu järjestykseen, on asianomainen henkilö joutunut ikävään välikäteen... joskus esivallan kouriin, mikä on varsin valitettavaa.

Kaprin